

Zzzt

Og andre historier

Carsten Ploug Olsen

Perlen

Efter skoven steg terrænet brat opad gennem slugten. Vi holdt os på højre side og jeg så af og til ned mod bunden, hvor der flød en lille kilde, der langsomt, gennem millioner af år havde gnavet sig ned i jorden.

Støvet sved i øjnene. Med et forgrenede stien sig, og vi måtte vælge. Vi gik til venstre, fulgte stien en kilometer eller to, hvorefter den snoede sig op mod en høj på et plateau. Vi var der næsten.

Så så vi det vi ledte efter og som var grunden til, at vores ekspedition havde kunnet finde sin finansiering:

På højen var der noget, der lignede et alter og på det var - perlen.

Ivrige men med ærefrygt nærmede vi os. Jeg gik tøvende rundt om den et par gange. Så den fra alle vinkler. Så prøvede jeg at ånde på den og gned derefter fugten fra min ånde forsigtigt væk med ærmet.

Noget inde i perlen begyndte at pulsere stille og et pastelgrønt lys tændtes derinde. Jeg så at det var et hjerte og at en lille krop dannedes, og jeg tænkte:

Sådan skabes vi. Først hjertet, så kroppen udenom.

Da vi nu havde nået vores mål og havde set tilstrækkeligt, påbegyndte vi hjemturen - lettede og glade.

Perlen bar jeg i skrinet vi havde medbragt kun til den, og jeg ville ofre mit liv før jeg ville give slip på den og overlade den til røvere.

Jeg ville vogte den med mit liv.

Tegn

Måske er litteratur det vældige mørke der langsomt kommer til syne, når du skærer et bogstav, et ord, en sætning i det hvide papir eller på den blanke skærm.

Hvad fortæller denne stilhed, dette dybe mørke vi først aner, når lyset tændes? At vi er onde? At vi ikke fortjener andet end lidelse og afsavn, at vi intet er værd?

Rasmus Længe ville så gerne, håbløst, desperat, være - ond. Han tænkte: *Onde lider ikke. De hjemses ikke af kærlighedens pinsler, de lever og strejfer om alene som unge hanløver, de pines ikke af utilstrækkelighed, de giver fanden i ensomhed, de længes ikke. De sprænger alle skranker, de tænker kun på sig selv, andre er for dem som det skidt de træder på.*

Men Rasmus var uforbederligt og til fortvivelse - sød. Af og til prøvede han at skære grimesser og true ad tilfældige mennesker han mødte. *Gid du..* tænkte han. Så lo de og gav en omgang eller strøg hans hår og nakke eller smilede til ham.

For kvinderne var han en ven. En bror. Ikke mere. Ikke mindre. De betroede sig til ham og søgte hans råd om, hvordan de kunne score en fyr. *Scor mig!* Skreg han indvendig. Højt sagde han: Sådan og sådan og dit og dat og måske, med mindre, og, måske ikke og pis mig i øret.

Om natten var han alene og natten var hans. Han sad til langt ud på de små timer og kiggede på stjernerne, der dansede forbi i mørket, som små huller prikket ind til et vældigt lys. Så rullede han sig sammen i sengen, faldt ukysset i søvn og vågnede igen til sit eget fortvivlende selskab næste morgen.

Jeg drukner, skreg han højt eller i tankerne.

Dette uendelige lys og dette bundløse mørke, hvad er det det siger mig, det minder mig om noget, hvad er det mørke der kommer frem når jeg kradser i verden og papiret med min blinde blyant, hvad er det lys, der vækker mig hver morgen, hvad er det der råber til mig fra denne fortvivlede dagbogs tomme eller fyldte sider, det hvide og det sorte, disse uforståelige tegn der lige så godt kunne være kinesiske eller kyrilliske?

Hvordan læser man en bog, et liv?

Læser man de mørke tegn eller lyset bag?

Undskyld, hr, men hvad er meningen?

Zzzt

Hvordan det end skete; den morgen vågnede hun siddende afslappet på væggen. Til sin skræk opdagede hun, at hun ikke var i sit eget soveværelse hvor hun aftenen før var faldet i søvn - men i Randis stue forvandlet til en flue.

Zzzt.

Randi talte i telefon. Hvad hørte hun så? Ting:

- Jeg gav ham en ornli' omgang. Du sku se hvor han sprællede. Jeg ordnede ham rettig'.

Jeg gav ham en ornli' omgang. Zzzt. Du sku se hvor han sprællede. Zzzt. Zzzt.

Hun opdagede til sin rædsel, at hun talte om Tonni. Så om hende:

- Han ka ik' fordrage hende Isabel. Hun er så meget oppe i hovedet. Hun har også brug for en ornli' omgang. Tonni vil gerne, men hun vil ik'.

Jeg er så meget oppe i hovedet. Zzzt. Jeg har brug for en ornli' omgang.

Zzzt.

- I virkeligheden er hun liderlig som fanden og alle andre. Hun sidder på en vulkan og tror det er en rede.

Jeg tror det er en rede.

Hun følte noget som den næsten mystiske rædsel som griber fortælleren i *På sporet af den tabte tid* da han overhører en sjofel samtale mellem Vinteuil's datter og Albertine. *Zzzt.*

Jeg er liderlig som fanden.

Zzzt. Zzzt.

Så greb Randi med et ud efter fluesmækkeren.

Node

Når Alexander Node bevægede sig gennem byen, foregik det i snart trippende, snart i lange skridts dansen zigzag. I det fødderne ramte de grå fliser, lyste de op i kraftige røde, gule, blå, violette, orange og grønne farver, og på hans høje, mørke cylinder passerede partiturer forbi med lysende gyldne noder.

- *Jeg er alkymist, sang han så, al-ky-mist. Jeg laver guld, guld, guld, af hvad som helst. Bly, jern, kobber, plastic, marmor, sten, træ, minder, jeg laver guld, guld, guld. Jeg er alkymist, al-ky-mist.*

De mennesker han passerede skævede til ham. *Sikke en original, tænkte de eller hvæsede det mellem tænderne. Andre knyttede næverne åbenlyst eller i lommerne. Alkymist! Dette er det 21. Århundrede og vi leger ikke længere tryllekunstnere eller troldmænd eller hekse. Guld! Få dig et liv eller en på snotten.*

Hvad hverken de eller Alexander vidste var, at fra den anden ende af byen havde Katrina Nyde direkte kurs mod den forkætrede magiker, også hun med flagrende dans og løb og zigzag, og også hun sang, men mere dæmpet, og hun nejede nu og da undskyldende til de mennesker hun passerede.

Sådan havde det været i flere år. En dag mødtes de.

De stod begge stille som ramt af lynet. Hvem var det, der stod der, tænkte hun. Lige der henne under træet, den store blodbøg som havde vokset sig stærk og mægtig gennem årtier hvis ikke århundreder? Kunne det være? Nej! Jo! Ja!

Tøvende rakte hun hænderne frem. Han smilede. Han rakte hænderne frem. Hun lo. Stille blev deres hænder til grene, til blade, til blomster, langsomt flettedes de sammen og blev til et stort gyldent træ hvis blomster og blade var noder i en uendelig og ukendt musik.

- *Jeg er alkymist, al-ky-mist, sang de med en stemme, jeg laver guld, guld, guld, af glæde, sorg, minder, drømme, håb, længsel, latter, lidelse, af hvad som helst jeg møder på min vej. Guld, guld, guld, der lyser i natten blandt stjerner og i ukendte dimensioner og i universer ingen kender eller bare har hørt om. Ja.*